

[Kirkeministeren]

ret en af mine bevæggrunde til at foreslå, at vi afskaffer akademikerparagraffen nu, at samfundet har ændret sig meget siden 1962, da vi indførte den. Jeg er enig med fru Inger Harms i, at det ikke er nok bare at komme med al sin teoretiske viden, for samfundet har jo også ændret sig på den måde, at det ikke bare er unge mennesker fra præstehjem eller embedsmandshjem i øvrigt, der søger de teologiske uddannelser nu, det er i høj grad unge fra alle samfundsgrupper. Jeg tror også, at bogstavelig talt hver eneste teologisk kandidat, der kommer ud, har haft arbejde under studierne. Alene det giver dem jo en ballast, som teologiske kandidater måske ikke havde for 25–30 år siden.

Hr. Ole Vig Jensen sagde, at han regnede med, at afskaffelsen af akademikerparagraffen kun skulle have midlertidig karakter. Det er rigtigt i den forstand, at vi jo gerne vil have en uddannelse, der ligger mellem den teologiske uddannelse og kåringsparagraffen, og det er derfor, jeg gerne vil finde frem til, hvad det egentlig er, vi har brug for i folkekirken, og det er derfor, jeg nedsætter udvalget nu.

Der har siddet adskillige udvalg, men de har brugt så lang tid, at samfundet faktisk har ændret sig, mens de har siddet og kigget på problemerne; i de fire år, 7. maj-udvalget sad, ændrede hele situationen sig jo inden for folkekirken med hensyn til præstetilgangen.

Der er også kommet et forslag fra de teologiske fakulteter, fordi de ikke var enige i det, 7. maj-udvalget foreslog, men der er mange gode tanker i begge de to oplæg. Der foreligger også et godt oplæg fra min forgænger, fru Elsebeth Kock-Petersen, der lavede udkast til et lovforslag sidste år. Det løb ind i en del modstand ved høringsprocessen, og det er derfor, jeg har taget det af bordet og mener, at vi nu skal nedsætte et hurtigtarbejdende udvalg. Men vi skal for en gangs skyld ikke bare have et rent teologisk udvalg; jeg ser gerne, at der kommer repræsentanter med for de politiske partier og et par lægfolk, som hverken er teologer eller politikere. Og jeg vil bede dem arbejde hurtigt, så vi måske i løbet af et år eller halvandet kan finde frem til den helt rigtige løsning. Det vil jeg allerede nu bede de politikere, som jeg senere vil udpege, om at hjælpe til med.

Hr. Lenger gav tilslutning – og den takker jeg for – og så kom han med en idé til overvejelse, og den vil jeg gå hjem og overveje, nemlig om der muligvis til den teologiske eksamen er ved at være brug for en supplerende praktisk uddannelse.

Jeg takker for den tilslutning, der har været til forslaget, og håber, at vi meget hurtigt kan få det gennem udvalget. Jeg står parat til at komme i udvalget, hvis det skulle være nødvendigt. Jeg har på forhånd sendt hørings svarene over, så der skulle ikke være nogen problemer med at gå i gang med arbejdet med det samme.

(Kort bemærkning).

Ole Vig Jensen (RV):

For at der ikke skal være nogen misforståelser, vil jeg blot sige, at min bemærkning om en lovændring af midlertidig karakter ikke skulle forstås sådan, at jeg forestillede mig akademikerparagraffen genindført, men at man under det udvalgsarbejde, der nu skal i gang, kunne finde andre adgangsveje end netop den teologiske til ansættelse i folkekirken.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kirkeudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 132:

Forslag til lov om ændring af lov om mindstebeholdninger af mineralolie og mineralolieprodukter.

(Fremsat 23/1 85).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Hans Hækkerup (S):

Vi kan i socialdemokratiet ikke støtte det lovforslag, energiministeren har fremsat. For det første mener vi, at det af hensyn til forsyningssikkerheden er vigtigt at opretholde olielagrene uændrede. Det faktum, at de eksisterende olielagre på 4 mill. t på grund af energibesparelser og den voksende produktion af naturgas fra den danske del af Nordsøen i dag svarer til 160 dages forbrug, mens det i 1980 kun svarede til 110 dages forbrug, bør ikke lede til letsindigheder.

Et hovedformål for hele vores energipolitik har jo været at sikre os en større grad af uafhængighed. Den ønsker vi ikke at sætte over styr bare for at spare et par øre på benzinen.

Jeg vil gerne spørge energiministeren, om det ikke er rigtigt, at de eksisterende kullagre rent faktisk svarer til betydelig flere måneders forbrug end olielagrene. Det er faktisk svært at finde anden begrundelse for ministerens lovforslag, end at den foreslåede reduktion af olielagrene giver en engangsforbedring på ca. 1 mia kr. på betalingsbalancen. Men selv om regeringens økonomiske politik efterhånden ligner et sminket lig, skal man ikke regne med vores medvirken til den slags kosmetiske indgreb.

For det andet bryder vi os ikke om selve lovforslagets udformning. Der er jo tale om en ren blankovksel: den til enhver tid siddende energiminister kan fastsætte mindstebeholdningerne efter forgodtbefindende. Kun hvis energiministeren vil sænke lagerniveauet til under 110 dages forbrug, tales der i bemærkningerne om forudgående forelæggelse af sagen for folketingets energipolitiske udvalg.

Dengang landet havde en socialdemokratisk regering, hørte man ofte de borgelige partier ytre principielle betænkeligheder ved den slags ministerbemyndigelser, men det gælder nok ikke mere.

Med den udformning, lovforslaget har fået, må vi sige klart nej til det.

Hvis ministeren ønsker at få socialdemokratiet i tale i dette spørgsmål, må udgangspunktet være, at olielagrene skal fastholdes i den nuværende størrelsesorden. Til gengæld vil vi være parate til at overveje en ændring af den absolutte mindstebeholdning på de 4 mill. t til et relativt mål som f.eks. 160 dages

olieforbrug, og så skal det selvfølgelig fastsættes i selve lovteksten.

Arentoft (KF):

Ifølge vore forpligtelser over for EF og IEA, Det Internationale Energi Agentur, skal vi have olie osv. til 90 dages forbrug, og i henhold til lov nr. 215 af 30. maj 1980 blev det vurderet til 4 mill. t olieækvivalenter, altså benzin, gasolie, dieselolie og fuelolie, og i dag svarer de 4 mill. t til 160 dages forbrug, og frem til 1990 vil det være 180 dage. Det er klart, at der ikke er behov for at have så store lagre liggende nu, hvor der er kommet andre energikilder, både naturgas og vedvarende energi, vindmøller og den slags ting, som sparer på olieforbruget, og hvor elværkerne ikke bruger så meget fuelolie, idet de er gået over til kul. At have så store lagre liggende koster selvfølgelig en hel masse, både for forbrugerne og for erhvervslivet, og derfor er det naturligt, at man sætter denne lagerbeholdning ned, hvorved man måske oven i købet kan sætte forbrugerpriserne noget ned.

Nu er oliemarkedet jo et uroligt område – vi ser jo bl.a. de spændende forhandlinger på OPEC-ministrenes møde netop nu – men vi har tillid til, at regeringen og energiministeren vil følge udviklingen, således at man hele tiden er i forhånden, for det er klart, at man ikke kan opbygge lagre fra dag til dag. Jeg kan kort resumere ved at sige, at det konservative folkeparti naturligvis kan støtte dette lovforslag.

Svend Erik Hovmand (V):

Det kan vi også fra venstres side, og det kan vi først og fremmest, fordi vi efter vores opfattelse nu nærmer os det tidspunkt, hvor beredskabslagrene giver os et beredskab, der er næsten dobbelt så stort som det, vi selv havde ment nødvendigt, da ordningen blev indført i 1980. Nu kunne det selvfølgelig være udmærket, hvis det ikke kostede noget, men som med enhver anden forsikring er der jo en præmie, der skal betales. Jeg mener faktisk, at vi kan tale om, at vi ikke alene er overforsikrede i dag, men nærmest dobbeltforsikrede, også når vi sammenligner os med de øvrige lande i EF. Jeg undrer mig over, hvad det egentlig er for nogle motiver, socialdemokratiet har til at gå imod denne lov-

[Svend Erik Hovmand]

ændring, medmindre det absolut vil fastholde, uanset hvordan verden ændrer sig, ethvert forslag, som socialdemokratiske regeringer har været med til at gennemføre, for der er jo ikke rigtig nogen saglig begrundelse. Hvis man mener, det er sagligt, at vi skal fastholde den lagerbeholdning, vi har i dag, ville det have været naturligt, om man i 1980 havde foreslået en lagerbeholdning af den dobbelte størrelse. Rent faktisk er vi i en situation nu, hvor vores beredskabslagre giver os et beredskab, der er dobbelt så stort som det, folketinget mente var nødvendigt, da ordningen blev indført i 1980, og ud fra den betragtning kan vi støtte ministerens forslag og anbefaler det til vedtagelse.

Riishøj (SF):

Hele dette lovgivningskompleks har jo baggrund i oliekrisen for godt og vel 10 år siden. Det var dengang, OPEC-landene drejede oliehanen om, som det hed, og hvor den vestlige verden for at imødegå gentagelser iværksatte en politisk og en økonomisk offensiv over for OPEC-landene og forsøgte at gardere sig mod gentagelser ved at lave en kriseordning bestående af lagerforpligtelser og så en bestemt fordelingsprocedure.

Der er vitterlig siden da sket kraftige forandringer på det internationale energimarked. En række lande, herunder Danmark, har igangsat egenproduktion af energi, og der er gennemført besparelser i det samlede energiforbrug. Hertil kommer, at vi i Danmark har omlagt til kul på vore kraftværker og dermed mindsket afhængigheden af fuelolie.

På den baggrund er regeringens forslag logisk nok. Der er i øjeblikket olie nok på markedet, omstillingen fra olie til kul er gennemført, og tilsyneladende er der ikke ydre politiske begivenheder på vej, der kan true forsyningsikkerheden. Det skulle da lige være krigen mellem Irak og Iran, som nu foregår på tredje år.

Vi synes sådan set, det er relevant at diskutere omfanget af beredskabslagrene. Vi kan godt gå ind for en model som den, der blev skitseret af hr. Hans Hækkerup for lidt siden, og diskutere dagestørrelse i stedet for absolutte størrelser, men vi er også imod at give ministeren en generel bemyndigelse.

At det kan være farligt, skyldes, dels at vi i øjeblikket befinder os i en situation, hvor der meget vel kan ske ændringer på det internationale energimarked, dels naturligvis at der føres en energipolitik her i landet, der baseres på fortsat vækst i energiforbruget; det så vi i redegørelsesdebatten for en uges tid siden. Om det så vil ske gennem et forøget forbrug af kul eller et forøget forbrug af fuelolie, afgøres i høj grad af den internationale energiforsyningssituation. Det kan meget vel tænkes, at det på grund af begivenheder i nogle af de kulproducerende lande kan blive nødvendigt at omstille igen til fuelolie. På den baggrund kan SF ikke medvirke til at give ministeren en generel bemyndigelse.

Vi mener også, det er en god idé at have et beredskabslager på pænt over det mindstniveau, som sættes af IEA. Vi er rede til at diskutere den nærmere udformning af loven, men det er nødvendigt at se denne lov i sammenhæng med regeringens energipolitik i det hele taget, og den lægger ikke just op til, at det er tiden til generelt at reducere energilagrene. Tværtimod lægges der op til en stigning i energiforbruget, der gør det nødvendigt at fastholde en høj forsyning med energilagrene.

Derfor vil jeg afvise forslaget i den nuværende udformning, men vi er som socialdemokratiet villige til såvel at diskutere det nøjagtige behov for lagre som at gennemføre en anden type ordning end den, vi har i øjeblikket.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg må sige, at jeg er ikke i stand til at anvende samme forargede stemmeføring som den socialdemokratiske ordfører, hr. Hans Hækkerup. Det har ikke noget at gøre med, at forsyningsikkerheden ikke er vigtig, men hvor er grænsen? Socialdemokratiet fastsatte den i sin tid til 110 dage, og nu, hvor alt andet ser anderledes ud, er grænsen på 180 eller 160 dage knap nok god nok. Og ifølge hr. Hans Hækkerup er det nærmest af det onde, at vi har nogle enorme kullagre, for når vi har det, må vi også have endnu større olieagre, for ellers er der ikke nogen balance mellem kul og olie. Jeg synes ikke, argumentationen er logisk.

Jeg kan naturligvis godt se, at man kan tage nogle fordele med, når man opnår noget

[Lone Dybkjær]

rent forsyningssikkerhedsmæssigt, og det har vi da også vurderet, men vi tillægger også økonomien en vis værdi. Det er vi godt klar over ikke er socialdemokratiets problem, men det er altså noget, vi tager os lidt af.

Bemyndigelsen vil vi godt diskutere i udvalget. Det er muligt, at vi synes, teksten bør strammes op, så der også i selve paragrafferne står, hvad der skal forelægges for det energipolitiske udvalg, men det vil vi kigge på, når vi har den oprindelige tekst, som man jo ikke har fået forsynet lovforslaget med, foran os. Men vi er altså positive over for lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Hans Hækkerup (S):

Jeg vil godt sige til fru Lone Dybkjær, at vores forsyningssikkerhed i dag ikke er væsentlig anderledes, end den var i sin tid. Det er klart, at vi gennem omlægningen til kul har fået en ekstra streng at spille på. Det er også klart, at naturgasprojektet forbedrer vores forsyningssikkerhed, men derudover er der ikke sket nogen væsentlig ændring i situationen, og selv om verdenssituationen måske ikke akut står over for et stort sammenbrud, kan det meget hurtigt ændre sig, således at vi er i en situation, hvor vi kan få problemer med forsyningen af olie. Vi kan også meget nemt komme i en situation, hvor vigtige kulleverandører falder ud. Samtidig må jeg understrege, at det samlede energiforbrug i Danmark ikke er faldende, det er tværtimod stigende, og det lægger regeringen jo også op til.

Endelig vil jeg med hensyn til bemyndigelsen sige, at normalt er det sådan, at de radikale er meget bekymrede over vidtgående ministerbemyndigelser, og jeg forstod fru Lone Dybkjærs indlæg sådan, at hun deler den bekymring, vi andre også har på det punkt.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Om det sidste vil jeg sige, at jeg jo også har læst bemærkningerne, og at vi overvejer, om den pågældende bestemmelse skal ind i selve teksten.

Om det første må jeg sige, at det er nok håbløst at diskutere med hr. Hans Hække-

rup, hvis udgangspunktet er, at vores forsyningssikkerhed ikke er væsentligt ændret, siden vi gennemførte den nugældende lov, for den er markant ændret. Dermed være ikke sagt, at vi for tid og evighed har garanti for, hvor meget olie vi kan få, og jeg er helt enig i, at energipolitikken ikke er handelspolitik, men storpolitik; men at sige, at vores forsyningssikkerhed ikke er væsentligt ændret, synes jeg dog er temmelig voldsomt at høre fra et parti, som tidligere har haft regeringsmagten og har gennemført en hel del på dette område netop for at forbedre vores forsyningssikkerhed.

(Kort bemærkning).

Arentoft (KF):

Jeg synes blot lige, jeg vil nævne over for hr. Hans Hækkerup, at hvis vi har oparbejdet enorme lagre og der kommer en virkelig alvorlig situation, kan vi komme i den situation, at vi skal afgive en hel del af dem i henhold til vores aftale med Det Internationale Energi Agentur. Vi kan ikke bare sidde og hygge os med alle vore, men skal dele med de andre. Det skal man lige have med i overvejelserne.

Tinning (VS):

Vi har naturligvis også haft en grundig diskussion i den venstresocialistiske folketingsgruppe om dette lovforslag, og vores konklusion kan sammenfattes i to ord: positivt afventende.

At vi er positive giver stort set sig selv. Når vi er afventende, er det selvfølgelig, fordi man aldrig ved, hvad der sker, ikke mindst når hr. Hans Hækkerup er med på banen.

Jeg vil godt redegøre for, hvad vi egentlig mener dette handler om, for det kan måske hjælpe til lidt klarhed.

Så vidt jeg kan se, handler det stort set bare om, at i 1980 vedtog man, at der skulle ligge disse 4 mill. t råolieækvivalent, og det svarede dengang, i 1984, til 90 dages forbrug, i 1985 til 110 dages, og det svarer nu til 160 dages. Så har der åbenbart siddet en eller anden rimeligt tænksom person i energiministeriet og spurgt sig selv: hvorfor skal vi nu have liggende til 160 dage, når vi engang syntes, vi kunne klare os med noget, der lig-

[Tinning]

nede 100? Ja, hvorfor egentlig? Jeg mener ikke, nogen har svaret på det.

Hr. Hans Hækkerup har selvfølgelig fortalt, at det er utrolig vigtigt med forsynings-sikkerhed og uafhængighed, og det er vi fuldstændig enige i, det synes vi også er meget, meget vigtigt. Hr. Hans Hækkerup har også sagt, at dette med løse bemyndigelser kan de ikke lide. Nej, det kan vi heller ikke, men hvis man læser lovforslagets bemærkninger, står der faktisk, at i det øjeblik energiministeren skulle finde på at nedbringe lagerniveauet til noget, der ligger under 110 dages forbrug, vil han forudgående komme til folketingets energipolitiske udvalg.

Jeg vil godt, hvis det er nødvendigt for at få nogle forhandlinger i gang, gå med til et forslag om at flytte den del af bemærkningerne om i lovteksten, men problemet med denne bemyndigelse er faktisk meget let løst, når det kommer til stykket. Det, ministeren får lov til, er at finde ud af, om det nu skal være i den ene eller den anden form, lagrene skal bygges op, og hvor meget der skal være i det ene og det andet, og det er jeg ikke specielt urolig ved at overlade, ikke engang til den siddende energiminister.

Så siger hr. Hans Hækkerup, at selvfølgelig kan de overveje – og det må da være socialdemokratisk forhandlingstaktik på et højere niveau – at købe energiministerens model, men ikke sådan som ministeren kommer med den – det vil jo nok være et prestigetab – men hvis de kan få lov til at forhindre ministeren i at foretage sig noget fornuftigt lige nu, kan de gøre det, for så kan de nemlig godt begynde at indføre denne grænse, hvor vi ikke længere opererer i absolutte størrelser, men begynder at operere i relative størrelser. Meningen med det hele er så, at på et eller andet tidspunkt, når socialdemokratiet – hvad hr. Hans Hækkerup formentlig stadig drømmer om – kommer tilbage til regeringsmagten, kan man nedsætte det vedtagne antal dage, og så kan man tage æren af at have scoret en gevinst på betalingsbalancen eller sådan noget. Ærlig talt, det er simpelt hen for dårligt.

Der er en ting, som er interessant for os i dette, og som jeg godt kunne tænke mig at få at vide, ved at ministeren fortæller det her, ellers spørger vi i udvalget: hvad sker der egentlig i forhold til forbrugerne, hvis man forestiller sig dette lovforslag realiseret? Det

er jo angivet i bemærkningerne, at de såkaldte FDO-lagre, altså Foreningen Danske Olieberedskabslagre, er finansieret af forbrugerne gennem opkrævning af et fast beløb i forbindelse med salget af olieprodukter, og når nu forbrugerne har finansieret opbygningen af disse lagre, kunne jeg godt tænke mig at vide, hvad forbrugerne får ud af, at de bliver nedbragt. Jeg mener, det ville være kedeligt, hvis gevinsten forsvandt et eller andet sted hen i retning af olieselskaberne el.lign. Det vil jeg godt have opklaret, for det synes vi under alle omstændigheder er vigtigt.

Vi vil altså meget gerne medvirke til et positivt, konstruktivt udvalgsarbejde, idet vi satser på at opnå så bred en tilslutning som muligt til hovedlinjerne i dette forslag.

Ove Jensen (FP):

Det væsentligste formål med energiministerens forslag om at formindske olielagrene er sikkert at få sminket handelstallene med nogle milliarder kroner. Når regeringen ikke vil foretage tilstrækkelige reelle besparelser, må den jo finde andre udveje, der ikke har noget med besparelser at gøre.

Den store lagerkapacitet, vi har til olien, skal naturligvis bruges til, at man indkøber olien, når den er billigst. Det vil være i alles interesse og også give sig udslag i lavere forbrugerpriser. Hvis energiministeren ikke vil bruge den store lagerkapacitet til at indkøbe olien, når den er billig, er hans forslag om at tilpasse lagrene, så de svarer til det nuværende forbrug, naturligvis rimelig fornuftigt, men når de store lagre ikke er nødvendige af hensyn til forsynings-sikkerheden, hvorfor har ministeren så ikke for længst fremsat dette forslag, som skulle kunne medføre lavere priser?

Fremskridtspartiet mener som nævnt, at lagerkapaciteten skal bruges på den måde, at man indkøber olien, når prisen er lav. Selv om ministeren ikke vil gøre det, skal det da indrømmes, at forslaget her er en forbedring af de bestående forhold, og derfor kan fremskridtspartiet nok støtte det.

Energiministeren (Enggaard):

Jeg takker for den helt overvejende positive modtagelse af dette forslag. Jeg tror, mange af de enkeltheder, som har været taget op her ved første behandling, med fordel kan

[Energiministeren]

behandles videre i udvalget i forbindelse med, at man opklarer de enkelte problemer, som allerede er rejst eller vil blive rejst i udvalget. Der er faktisk en række sammenhænge, som kan se nok så komplicerede ud, hvis man skulle forklare dem umiddelbart, og hvor jeg tror en skriftlig fremstilling er langt at foretrække.

Det skuffede mig naturligvis, at hr. Hans Hækkerup på socialdemokratiets vegne så stærkt gik imod dette forslag og karakteriserede det som udtryk for letsindigheder. Jeg kan afkræfte – sådan som nogle har opfattet det – at forslaget er tænkt som et forsøg på at få en meget hurtig forbedring af betalingsbalancen. Det er ikke det, der er sigtet med forslaget, og det er ikke det, der er virkningen af forslaget. Der kan komme en vis, mindre lettelse i øjeblikket, men det helt afgørende i forbindelse med sigtet med og virkningen af dette forslag er, at hvis man fastholder den mekanisme, som man lagde sig fast på i 1980 ved lovens vedtagelse, ville man efterhånden komme ind i en situation, hvor denne byrde bliver større og større. Så ville vi over de næste fire år yderligere skulle investere 1,8 mia kr. i lagre, noget, der svarer til en omkostning pr. ton brændselolie af størrelsesordenen 45 kr.

Det siger sig selv, at det er det fremtidige perspektiv for en udvikling med uændrede bestemmelser, som er det centrale sigte, og hvis jeg skulle prøve at overbevise hr. Hans Hækkerup – jeg er ikke sikker på, det er muligt – med blot et enkelt argument, som ligger uden for bemærkningerne i lovforslaget, ville jeg stiltørdigt henvise til Sverige, som for cirka et år siden begyndte at reducere beredskabslagrene, og vi ved jo alle, at situationen i Sverige er den, at de har en anden og endnu stærkere tradition, end vi har, for at sikre sig over for sådanne situationer, som disse mindstelagre er tænkt for. Ikke desto mindre har Sverige, som jo er ledet af en socialdemokratisk regering, ment, at udviklingen berettigede til et sådant skridt.

Det er rigtigt, når hr. Hans Hækkerup påpeger, at kullagrene dækker en længere periode end olielagrene. Det har naturligvis sammenhæng med, at kul primært bruges i forbindelse med elproduktionen, og med, at kul er billigere at anskaffe og oplagre end olie.

Jeg kan i øvrigt føje til i denne sammenhæng, at netop den omlægning af brændsels-

forbruget på vore elværker, der med stort held er tilvejebragt gennem de senere år, har bevirket, at kun ca. 4 pct. af elværkernes brændselsforbrug i dag er olie. Det er en af de ting, som bevirker, at en fortsat lovgivning med nøjagtig det indhold, som loven fra 1980 har, vil føre med sig, at elværkerne vil være i stand til at afvikle en del af de olielagre, de i dag har, men efter loven vil disse olielagre i så fald skulle lagres i en anden regie og med en betydelig omkostning. Alt det kan jeg imidlertid redegøre nærmere for i udvalget. Jeg har stadig ikke helt opgivet, at også hr. Hans Hækkerup ved en mere indgående gennemgang af forudsætningerne for og indholdet af dette forslag vil kunne vende sin absolutte modstand til en knap så markant holdning.

Jeg har noteret mig, at det af flere ordførere, bl.a. fru Lone Dybkjær, har været nævnt, at man kunne forestille sig eventuelt at ændre formuleringen af lovforslaget på en sådan måde, at bestemmelsen om, hvornår folketingets energipolitiske udvalg skulle have en sag forelagt, for man disponerer på dette område, i stedet for at stå i bemærkningerne kunne flyttes hen i lovteksten. Det er selvfølgelig parat til at overveje såvel som andre forslag om, hvordan lovens tekst kan udformes på en sådan måde, at den er i stand til at samle så stor en bredde i folketinget som muligt, for jeg tror bestemt, at det har betydning også med hensyn til en lovgivning som denne.

Hans Hækkerup (S):

Da jeg i første omgang gjorde en bemærkning om forsyningssikkerheden, har jeg øjensynlig ikke udtrykt mig klart nok til, at fru Lone Dybkjær forstod, hvad min mening var.

Det har selvfølgelig for socialdemokratiet, da vi var i regering – og det gælder også i dag – været en meget vigtig del af vores energipolitik netop at sikre denne forsyningssikkerhed og nedsætte vores afhængighed af olien. Det, jeg siger, er, at Danmark også i dag, hvis der sker en virkelig afgørende ændring i udenrigspolitikken, f.eks. en lukning af Hormusstrædet, er fantastisk sårbar, og det er derfor, vi mener, det er forkert at reducere olielagrene nu. Det er jo en uændret oliemængde i absolut mål, der er tale om.

[Hans Hækkerup]

Det er stadig 4 mill. t, som vi fastsatte det dengang, og selv om olieforbruget er faldet, bl.a. på grund af kullene, er det således, at kulmarkedet jo ikke er mindre sårbart end oliemarkedet, snarere tværtimod.

Lone Dybkjær (RV):

Nej, men af det, der er sagt om den socialdemokratiske energipolitik, har jeg forstået, at det, at man spiller på flere energistrengte, alt andet lige øger vores forsyningsikkerhed, og det er trods alt det, der er sket.

Det næste, jeg vil sige, er: hvor går grænsen for denne forsyningsikkerhed? I virkeligheden kan man sige: 4 mill. t olieækvivalent er latterlig lidt. I virkeligheden bør den måske være 8 mill. t olieækvivalent, for så er vi dobbelt så godt forsynet, ikke? Til det er der kun at sige, at det handler også en lille smule om, hvad det koster. En gang imellem er der jo også visse private indkøb, man er nødt til at udskyde, fordi man ikke har råd til dem. Nøjagtig den samme situation er vi faktisk i i Danmark, og det er de afvejninger, man er nødt til at foretage. Jeg er godt klar over, at det ikke indgår i hr. Hans Hækkerups betragtninger, men det indgår altså i nogle af vores. Ud fra hr. Hans Hækkerups betragtninger skulle man nærmest tro, at det var en ulykke, hvis det blev billigere for forbrugerne. Her synes jeg, at hr. Tinnings spørgsmål er mere relevant. Hr. Hans Hækkerup syntes nærmest, det var forargeligt, hvis det blev en anelse billigere.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til det energipolitiske udvalg. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 127:

Forslag til lov om ændring af lov om beskyttelse af havmiljøet.

(Fremsat 23/1 85).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Hjortnæs (S):

Socialdemokratiet kan give tilslutning til det lovforslag, der her foreligger fra miljøministeren. Det lever sådan set op til intentionerne i beslutningsforslag nr. B 74 fra sidste samling, men jeg må alligevel gøre den tilføjelse, at selv om vi giver tilslutning til det, vil vi ikke uden videre også acceptere bemærkningerne til lovforslaget. Der er jo nogle bemærkninger om, at ministeren ikke agter at fremsætte forslag om ændring af loven om kemiske stoffer og produkter, og det kan da godt være, at det er fornuftigt, men det vil vi godt have lov til at bore en lille smule i. Jeg forstår, at ministeren har været i kontakt med de såkaldte berørte interesseorganisationer. Jeg vil da gerne vide, hvad det er for nogle berørte interesseorganisationer, der har udtalt sig, og om det nu også er fornuftigt at forholde sig præcis sådan til det, som ministeren her forestiller sig.

Når vi drøfter klageadgang her i folketinget, sker der ofte det, at der er nogle, der synes, at vi klager alt for meget her i landet, og at man derfor må gøre et eller andet for at begrænse klageadgangen. Ved forskellige lejligheder har man så været fremme med forslag om en klageafgift. Når jeg nævner det, er det, fordi jeg gerne vil udtrykke min glæde over, at ministeren ikke er hoppet på den vogn og foreslår afgifter.

I øvrigt skal jeg kun sige, at det vistnok var Hal Koch, der i sin tid talte om demokratiets væsen, og jeg tror, det er helt i overensstemmelse med demokratiets væsen, at brede folkelige organisationer får mulighed for at indklage de afgørelser, som myndighederne træffer.

Jeg forstår, at ministeren har skønnet, at organisationen Greenpeace ikke er af en sådan karakter, at den bør have klageadgang for så vidt angår dumpning i havet, og jeg spørger mig selv, om det nu er et klogt skøn, ministeren har udøvet her. Jeg tror det egentlig ikke, og hvis ikke ministeren er i stand til at fremføre meget vægtige argumenter i dag